

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

El soroll i el silenci

El ministre d'Exteriors espanyol ha afirmat, en diverses ocasions, que el “desafiament sobiranista” és el repte “més important” que afronta Espanya. I, si ens atenem al temps que hi dedica i a la intensitat amb què ho fa, és evident que n'està plenament convençut. Es fa difícil fer un recull fidel de les seves prediccions apocalíptiques. Només cal recordar, per exemple, aquelles declaracions, pocs dies abans de la consulta del 9-N, en les quals afirmava que “una Catalunya independent vagaria per l'espai sense reconeixement”, o aquelles altres en què admetia la possibilitat de suspendre l'autonomia catalana. O les que va pronunciar dies abans de la darrera diada, quan definia la situació de Catalunya com una “revolta” i un “cop d'estat institucional”. La setmana passada, José Manuel García-Margallo es va deixar anar del tot i, en el seu intent per vincular la inestabilitat espanyola al “desafiament sobiranista”, no va tenir gaires manies per intro-

El govern en funcions es caracteritza per la xerrameca del titular d'Exteriors i el silenci del cap de l'executiu

duir un clàssic dels argumentaris del PP, tot etzibant que “d'una crisi se'n surt, un atac terrorista se supera, però la dissolució d'Espanya és irreversible”; si bé va tot seguit matisar que amb vint anys n'hi hauria prou per refer-se'n.

Cal reconèixer, doncs, que el titular d'Exteriors és el ministre que més atenció dedica a combatre el sobiranisme. Un cas a part és el responsable d'Interior, Jorge Fernández Díaz, lliurat en cos i ànima a la guerra (bruta) contra els infidels. Coneixem alguns detalls de les seves maniobres conspiratives; però poden estar convençuts que només ha transcendit una petita part de la seva *activitat*. I que, si un dia arribem a saber-la del tot, ens provocarà una náusea monumental. El govern espanyol, en tot cas, es resumeix així: un ministre que xerra sense control, un altre que conspira (amb o sense control) i la resta que es limiten a recitar la lliçó que els arriba des del carrer de Génova. I, al costat de tant soroll, un president que es caracteritza per la inoperància i el silenci.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Encara el diari de Salvat

Ahir els parlava dels *Diaris* de Ricard Salvat que s'han començat a publicar, i em fa por que pel caràcter personal que impregnava l'article no m'hagués fet entendre. Els *Diaris* no són notables pel fet que jo hagués conegut Salvat i m'hagués estat mestre sinó per ells mateixos, ben entès. Només aquest primer volum, el que abraça la trajectòria de l'autor entre 1962 i 1968, és, pel contingut i l'extensió, un dels llibres més importants que s'han publicat a Catalunya els últims temps. I a Espanya. I a Europa, mirin si tiro lluny. I dic “un dels llibres” i no “el llibre” per no ofendre ningú, encara que als ofesos també els seria profitosa la lectura. Salvat, sense fums literaris i tal com raja, no es limita a parlar d'ell, de la seva formació i dels seus muntatges teatrals –de fet, s'oblida de donar detalls d'alguns– sinó que fa un trajecte per la cultura, la política i la societat catalana, europea i mundial del moment. Res ni ningú no li passen per alt, i els seus judicis són sempre penetrants. Per quedar-nos a Catalunya: els estudiosos de Salvador Espriu des d'ara hauran de

“Un dels llibres més importants dels publicats els últims anys

comptar amb el llibre de Salvat, on Espriu és molt present. Hi va haver un moment que el poeta es va recloure i no acceptava cap més visita que la de Salvat i Maria Aurèlia Capmany. El perfil d'Espriu es completa amb el relat de les reunions de tots tres. O amb l'opinió severa que en té el sempre sever Salvat, que tant l'estimava i tant el va divulgar: “L'Espriu, tan gran escriptor com és, no és un gran creador; de fet, no és gens un creador nat... És poeta per intel·ligència més que per autèntic sentit musical o intuïció veritable... Deu ser terrible arribar als cinquanta anys i no tenir, de fet, res nou

a dir. En aquests casos queda el suïcidi absolut, com Pavese, la proximitat, com Cela o, en el cas d'en Salvador, tancar-se en aquest món clos: d'una o altra manera la soledat és una mena de suïcidi.” I el dietarista, que no arriba als trenta anys, conclou: “Em fa por que ens assemblen...: Jo també tinc aquests defectes que veig en ell, i de vegades més exageradament.”

Però Salvat, que és una esponja i molt generós, no en fa prou amb les seves opinions. En recull de tercers quan li semblen interessants. Em quedo amb la que el director teatral Charles Marowitz té de Shakespeare i el seu personatge Hamlet. Hamlet o és un covard o un progressista de saló (ens trobem prop del Maig del 68) o un *poseur* o un actor fracassat en tots els papers que fa al palau on viu. I sobre Shakespeare: “Si Shakespeare és encara avui dia un ‘contemporani nostre’, no podem parlar-hi amb el nostre to de veu, amb els nostres ritmes, a propòsit dels nostres afers? Ens hem de limitar sempre a ser simples receptors de Shakespeare? Per què no pot, Shakespeare *rebre'ns* a nosaltres?” Acabo.